

Όταν οι θεσμοί υπονομεύονται και οι τραμπούκοι επιβραβεύονται

Του **ΜΑΞΙΜΟΥ ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ***

Γράφω αυτές τις γραμμές με νωπή την είδηση μιας ακόμη επίθεσης που δέχθηκε –αυτή τη φορά στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων– ο καθηγητής Αγγελος Συρίγος. Και αυτό το συμβάν επιβεβαιώνει ότι η μακρά και επώδυνη οικονομική κρίση στην πραγματικότητα συνιστά εκδήλωση μιας γενικότερης δομικής κρίσης θεσμών, αρχών και αξιών. Του θεμελίου δηλαδή επί του οποίου επιδιώξαμε να οικοδομήσουμε τις προηγούμενες δεκαετίες μια ευρωπαϊκή και δημοκρατική χώρα. Το πρόβλημα, ωστόσο, δεν έγκειται στις ίδιες τις δομές, που χαρακτηρίζουν μια σύγχρονη αστική δημοκρατία, αλλά στο ότι επί μακρόν υπονο-

μεύθηκαν βάνουσα από οργανωμένους κύκλους φανατικών ιδεοληπτικών, χωρίς να υπάρξει η δέουσα ανακαίτιση από τους έχοντες την ευθύνη. Αντιθέτως, στον δημόσιο λόγο επικράτησαν ένας διαλυτικός σχετικισμός και μια καταστροφική απάθεια.

Σύμπτωμα και κορυφαία εκδήλωση της νοσηρής αυτής κατάστασης αποτελεί η υποστήριξη που βρήκαν δράστες στυγνών τρομοκρατικών πράξεων από διάφορους πολιτικούς παράγοντες της Αριστεράς. Πριν από 28 χρόνια δολοφονήθηκε ο Παύλος Μπακογιάννης από τους τρομοκράτες της «17 Νοέμβρη». Κι όμως, βρέθηκαν πολιτικά πρόσωπα που ως μάρτυρες υπεράσπισης παρείχαν ιδεολογικό προκάλυμμα στις απεχθείς δολοφονίες.

Ανάλογες είναι οι διαπιστώσεις για τη δράση διάφορων αναρχικών ομάδων που προβαίνουν σε καταλήψεις κτιρίων, βανδαλισμούς ιδιωτικής και δημόσιας περιουσίας, τραμπουκισμούς εναντίον πολιτών. Διευρύνονται τα «άβατα» εντός του αστικού ιστού, όπου το κράτος παραιτείται οικειοθελώς της ευθύνης του. Τα Εξάρχεια αποτελούν μάλλον μια παγκόσμια, αρνητική, πρωτοτυπία. Μια ολόκληρη περιοχή, με τάσεις εξάπλωσης και στις γειτονικές, έχει παραδοθεί στις διαθέσεις γνωστών-αγνώστων, εγχώριων αλλά και αλλοδαπών, οι οποίοι ασκούν αποκλειστική εξουσία. Οι δυνάμεις της τάξης δεν διαβαίνουν τα ιδεατά σύνορα του «Εξαρχιστάν», αλλά παραμένουν στα όρια ως στόχοι στα καθημερινά

παιχνίδια φωτιάς των μπαχαλάκηδων. Η κυβέρνηση, για λόγους ιδεοληψίας αλλά και κουτοπόνηρης μικροπολιτικής, αφήνει τα «παιδιά να παίζουν», υποστηρίζοντας ότι πρόβλημα δεν υφίσταται. Όπως «δεν υφίσταται πρόβλημα» όταν ομάδες σαν τον περιβόητο «Ρουβίκωνα» εφορμούν στο προαύλιο της Βουλής, σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους, ή άλλοι σπάνε τις βιτρίνες στην Ερμού, στον πιο εμπορικό δρόμο της χώρας.

Ωστόσο, το πρόβλημα υφίσταται και είναι τεράστιο. Γιατί εκτός του γεγονότος ότι το αίσθημα ασφαλείας των πολιτών κατρακυλά στο ναδίρ, καταρρακώνεται και η όποια εμπιστοσύνη απολάμβαναν οι θεσμοί, που ως αποστολή έχουν την προστασία της ζωής και της περιουσίας.

Ο Έλληνας έχει αρχίσει να θεωρεί ότι ζει σε μια κοινωνία-ζούγκλα, όπου ο βίαιος, ο οπλισμένος, ο οργανωμένος σε ορδή επιβάλλει το δικό του θέλω. Πρόκειται, στην ουσία, για ασύλληπτη οπισθοχώρηση για μια χώρα που πιστεύει ότι ανήκει στον αναπτυγμένο κόσμο.

Το μέγιστο δυστύχημα είναι ότι σε αυτό το νοσηρό περιβάλλον της ασυδοσίας ανδρώνονται και διαμορφώνονται ως πολίτες οι νέοι που πάνε σε πανεπιστήμια, όπου εξαχρειωμένες μειοψηφίες απειλούν, προπηλακίζουν, σπάνε και βιαιοπραγούν για να εμποδίσουν την ελεύθερη έκφραση των ιδεών, στο όνομα του ασύλου της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών! Και αντί οι φοιτητές να βρουν συμπαραστάτη την πολιτεία, αυτή ενισχύει το άσυ-

λο ανομίας, επιβραβεύει τους τραμπούκους και αφήνει ανεξέλεγκτη την τέλεση παράνομων πράξεων εντός των ακαδημαϊκών χώρων.

Η αδράνεια του παρελθόντος οδήγησε στο μη παρέκει. Ωστόσο, είναι μια καθολική αξίωση ο νόμος να κυριαρχήσει παντού, οι πολίτες να ανακτήσουν το αίσθημα ασφαλείας και την εμπιστοσύνη προς τους θεσμούς. Αλλά αυτό είναι κάτι που μόνον με κυβερνητική αλλαγή θα επιτευχθεί. Η σημερινή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ούτε μπορεί αλλά ούτε και θέλει να το επιχειρήσει.

*Ο Μάξιμος Χαράκοπουλος είναι αναπληρωτής τομεάρχης Εσωτερικών της Νέας Δημοκρατίας, αρμόδιος για θέματα Προστασίας του Πολίτη, βουλευτής Λαρίσης.